

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **Mgr. V. J.**,
bytem X,

zastoupený advokátem Mgr. Davidem Macháčkem,
sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. 102177/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. 102177/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Davida Macháčka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 5. 2021, č. j. MBE/29364/2021/VYST-UrK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání společného povolení na stavbu „Stavební úpravy spojené se změnou užívání čp. XA – X“ na pozemcích p. č. st. XB, p. č. XC a XD v katastrálním území B..

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební úřad žádost žalobce zamítl, neboť Městský úřad Beroun, odbor územního plánování a regionálního rozvoje (dále jen „orgán územního plánování“), označil záměr žalobce v závazném stanovisku ze dne 18. 8. 2020, č. j. MBE/42842/2020/ÚPRR-JoŠ, za nepřijatelný. Závazné stanovisko bylo odůvodněno tím, že podle projektové dokumentace jsou na pozemku žalobce ve stávajícím i v navrhovaném stavu k využití pouze dvě parkovací místa. Pro dopravu v klidu je v záměru navrženo pro ubytované hosty veřejné parkoviště ve vlastnictví městyse Karlštejn, což je v rozporu s územním plánem. V odvolacím řízení bylo závazné stanovisko orgánu územního plánování potvrzeno. Územní plán obce v řešené ploše „SM. 1 – Smíšené místní využití území v podhradí“ požaduje, aby ubytovací zařízení (penziony) měla zajištěno parkování pro hosty na vlastním pozemku. Navrhovaný záměr tuto podmínku nesplňuje, a proto není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a nevyhovuje obecným požadavkům na výstavbu. Skutečnost, že nově připravovaný územní plán takovou podmínku již neobsahuje, nemohla být v posuzované věci zohledněna.
3. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi odvolacími námitkami. V odvolání namítl, že právní řád vyžaduje u rekonstruovaných nemovitostí, kde se mění účel užívání, pouze parkovací místa, která odpovídají rozdílu mezi vyžadovanými místy u původního a plánovaného účelu užívání. U předchozího účelu se vyžadovalo deset parkovacích míst, zatímco u nového je vyžadováno pouze šest. Nedojde tedy k potřebě navýšení počtu parkovacích míst oproti původnímu účelu užívání. Na tuto odvolací námitku žalovaný vůbec nereagoval.
4. Žalovaný se nikterak nevypořádal ani s námitkou žalobce, že uzavřel s Lesy České republiky, a.s., smlouvu o dlouhodobém pronájmu šesti parkovacích míst na pozemku p. č. XE s trváním od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2025 s možností dalšího prodloužení. Tím žalobce zajistil pro hosty i další osoby dostatek parkovacích míst v docházkové vzdálenosti nad rámec stávajícího způsobu parkování na parkovacích plochách městyse Karlštejn. Žalovaný nezohlednil závěry kladného závazného stanoviska Městského úřadu Beroun, odboru územního plánování a regionálního rozvoje, úsek památkové péče (dále jen „orgán památkové péče“) ze dne 11. 12. 2020, č. j. MBE 42841/2020/ÚPRRR-SoM.
5. Žalobce poukazuje na to, že orgán památkové péče vydal k rekonstrukci domu na ubytovací zařízení kladné závazné stanovisko. V něm je uvedeno, že je ve veřejném zájmu provést plánovanou rekonstrukci, neboť bude zachována autentičnost, barevnost, materiálové provedení a stavební detaily stavby. Podle vyjádření orgánu památkové péče není na místě trvat na zachování parkovacích míst, neboť případná parkovací místa by působila rušivě a ze své povahy i nebezpečně pro pěší osoby mířící ke vstupní bráně hradu Karlštejn. Dle žalobce bylo nutné detailně vážit, zda existuje veřejný zájem na vybudování dostatečného počtu míst pro parkování vozidel přímo u objektu v památkové zóně vedle vstupu do hradu, nebo převažuje veřejný zájem na citlivé rekonstrukci budovy, která zachová historický ráz stavby s tím, že parkovací místa budou zajištěna v docházkové vzdálenosti mimo hlavní cestu pro pěší. Podle žalobce je nutné zohlednit, že podle orgánu

památkové péče nelze vzhledem k povaze lokality na pozemku vybudovat dostatečný počet parkovacích míst pro zamýšlený účel.

6. Žalobce závěrem namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že požadavek na počet parkovacích míst u předmětného závěru je v rozporu s § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění účinném do 30. 9. 2021 (dále jen „vyhláška o technických požadavcích“).
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že se s odvolacími důvody vypořádal a zdůraznil, že pokud je v řízení vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Nadřízený orgán územního plánování odvolací důvody posoudil a potvrdil závazné stanovisko orgánu územního plánování. Jelikož bylo vydáno negativní závazné stanovisko, které bylo potvrzeno, nebylo možné odvolání vyhovět. Příslušná legislativa nedává prostor k dalším úvahám nadřízeného správního orgánu. Takový postup nezakládá nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že platný územní plán v ploše Smíšeného místního využití území v podhradí SM. 1, v níž se nachází posuzovaný záměr, uvádí jako přijatelné využití mj. ubytovací zařízení (penziony) se zajištěním parkování hostů na vlastním pozemku, přičemž tuto podmínku záměr nesplňuje.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu nesdělili s takovým postupem svůj nesouhlas, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nadto byl dán důvod pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
9. Soud s ohledem na žalobní body, v nichž žalobce brojí proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu a jeho potvrzení nadřízeným správním orgánem, připomíná, že soudní přezkum obsahu závazných stanovisek je umožněn právě v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS].

Posouzení žalobních bodů

10. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 3. 3. 2021 žádost o vydání společného povolení stavby spočívající v rekonstrukci a změně užívání objektu č. p. XA na ubytování hotelového typu. Z projektové dokumentace vyplývá, že pro záměr je třeba zajistit šest parkovacích míst. Na pozemku žalobce jsou ve stávajícím stavu využívány dvě parkovací místa, které hodlá využít i pro navrhovaný záměr. Jedno parkovací místo se nachází před jihozápadním štítem předního domu a je vhodné pro zásobování. Druhé je ze 75 % na chodníku ve vlastnictví žalobce a zbylou plochou zasahuje do přístupové cesty k hradu ve vlastnictví státu.
11. Mezi účastníky není sporné, že se záměr žalobce nachází v ploše SM. 1 – Smíšené místní využití území v podhradí – vymezené územním plánem obce Karlštejn schváleným 6. 10. 2005 ve znění změny č. 1, která nabyla účinnosti 7. 2. 2009 (dále jen „územní plán“). Není

ani sporné, že územní plán stanoví jako přípustné využití ubytovací zařízení (penziony) se zajištěním parkování hostů na vlastním pozemku.

12. Žalobce v žalobě namítl, že nebyly vypořádány jeho odvolací námitky, které podle svého obsahu mířily zejména proti posouzení přípustnosti navrhovaného záměru v závazném stanovisku orgánu územního plánování.
13. Orgán územního plánování v závazném stanovisku ze dne 18. 8. 2020, č. j. MBE/42842/2020/ÚPRR-Još, vyslovil, že záměr žalobce je nepřipustný. V odůvodnění konstatoval, že záměr není v souladu s územním plánem. Územní plán vyžaduje u záměru ubytovacího zařízení zajištění parkování pro hosty na vlastním pozemku. Z projektové dokumentace vyplývá, že ve stávajícím a navrhovaném stavu jsou k využití pouze dvě parkovací místa na pozemku žalobce, z toho jedno je na jeho pozemku pouze ze 75 %. Záměr však vyžaduje šest parkovacích míst, která jsou navržena na veřejném parkovišti ve vlastnictví městyse Karlštejn. Záměr proto nesplňuje podmínku územního plánu na zajištění parkovací kapacity na vlastním pozemku. Ubytování hotelových hostů bez možnosti parkování u ubytovacího zařízení či v jeho docházkové vzdálenosti nerozvíjí kvalitu rekreace a cestovního ruchu. Záměr je proto i z hledisek uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřipustný, protože je v rozporu s § 19 odst. 1 písm. a) a i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Na základě závazného stanoviska stavební úřad žádost žalobce zamítl.
14. Žalobce v odvolání uvedl, že objekt byl zkolaudován v roce 1991 jako cukrárna a restaurace pro celkem 44 osob a prodejna pro 23 osob. Namítl, že není důvod zřizovat nová parkovací místa, pokud nemovitost užívaná ke stávajícímu účelu vyžaduje deset parkovacích míst, zatímco navrhovaný záměr pouze šest, neboť u rekonstruovaných objektů se nutnost zajištění nových míst odvíjí od rozdílu počtu míst pro stávající a navrhovaný záměr. Potřeba parkovacích míst (nad rámec míst na jeho pozemku) je doposud řešena na veřejných parkovacích plochách městyse Karlštejn a stejně ji řeší i okolní provozovny. Poukázal na to, že nemovitost se nachází na úzké přístupové cestě k hradu Karlštejn, kde je omezen vjezd vozidel dopravním značením. Negativní stanoviska městyse Karlštejn a Národního památkového ústavu ke zřízení parkovacích míst v této památkově chráněné oblasti bylo zohledněno v návrhu nového územního plánu, v němž je podmínka parkovacích míst na vlastním pozemku pro tuto oblast zrušena. Tyto skutečnosti byly zohledněny při vydání předchozího stavebního povolení, kdy bylo parkování řešeno na veřejných parkovacích plochách městyse Karlštejn (žalobce obdržel povolení městyse Karlštejn k parkování na těchto plochách). Žalobce dále namítl, že zajistil dostatečný počet parkovacích míst v docházkové vzdálenosti na pozemku p. č. XE nájemní smlouvou s trváním do 31. 12. 2025 s možností a předpokladem dalšího prodloužení. Dále uvedl, že jelikož orgán územního plánování trval na zřízení parkovacích míst na vlastním pozemku, nechal vypracovat projektovou dokumentaci na zřízení parkovacích míst na místě stávající opěrné terasy, tato možnost však nebyla z důvodu ochrany národní kulturní památky akceptována. K tomu poukázal na závazná stanoviska orgánu památkové péče ze dne 15. 10. 2018 a ze dne 11. 12. 2020. Namítl také, že nebyl zohledněn § 5 odst. 2 vyhlášky o technických požadavcích, neboť vybudování parkovacích míst brání ochranná opatření zaměřená na ochranu významné národní kulturní památky.
15. Směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, je odvolací správní orgán povinen si v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změni závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. [3214/2015 Sb. NSS](#)).

16. S ohledem na závaznost stanoviska dotčeného orgánu pro výrokovou část rozhodnutí ve věci samé je nezbytné, aby obsah závazného stanoviska v zásadě odpovídal požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Podle § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Potvrzující závazné stanovisko musí přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22). Odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl žádat od něj nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že jeho rozhodnutí bude zrušeno pro nepřezkoumatelnost (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. [5 A 241/2011 - 69](#), č. [3018/2014 Sb. NSS](#)).
17. Žalovaný jakožto nadřízený orgán územního plánování potvrdil závazné stanovisko orgánu územního plánování. Konstatoval, že součástí záměru jsou stavební úpravy historického objektu spojené se změnou užívání dotčené stavby na hotel s kavárnou. Záměr je podle územního plánu umístován v ploše SM. 1 – Smíšené místní využití v podhradí, kde jsou hlavním využitím obslužné (servisní) služby nevýrobního charakteru a převládající provozovny sloužící potřebám cestovního ruchu. Hlavním využitím jsou obslužné (servisní) služby nevýrobního charakteru a převládající provozovny sloužící potřebám cestovního ruchu. Mezi přijatelné využití patří mimo jiné ubytovací zařízení (penziony) se zajištěným parkováním hostů na vlastním pozemku. Právě tato podmínka je hlavním důvodem nepřipustnosti záměru. Z územního plánu nelze udělit výjimku či některé regulativy a podmínky opomenout. Úřad územního plánování ve stanovisku dle § 96b stavebního zákona záměr posuzuje pouze z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování. Územní plán jasně stanoví, že ubytovací zařízení lze v území umístit pouze v případě, že je splněna podmínka zajištění parkování hostů na vlastním pozemku. Při vydávání závazného stanoviska se musí vycházet z přesného znění územně plánovací dokumentace. Proto je záměr nepřipustný. Pokud je podle žalobce podmínka stanovená nesprávně, může požádat o změnu územního plánu. Žalovaný současně vyjádřil souhlas s hodnocením záměru orgánem územního plánování jako nesouladného s cíli a úkoly územního plánování.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na potvrzení závazného stanoviska orgánu územního plánování, které si dle § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal. Konstatoval, že záměr nesplňuje podmínku zajištění parkování hostů na vlastním pozemku, a není tedy v souladu s územně plánovací dokumentací a obecnými požadavky na výstavbu. Dodal, že vypuštění podmínky v projednávaném územním plánu není relevantní, neboť správní orgány posuzují soulad stavby s normami platnými v době podání žádosti.

19. Soud souhlasí s žalobcem, že žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku nereagoval na jeho námitky. Za náležité odůvodnění nelze považovat konstatování žalovaného, že vycházel z přesného znění územního plánu, podle něhož se pro ubytovací zařízení stanoví podmínka parkování hostů na vlastním pozemku a z něhož nemohl udělit výjimku, ani souhlas s posouzením souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, které provedl orgán územního plánování. Potvrzující stanovisko neobsahuje zdůvodnění, proč je nutné trvat na požadavku zajištění šesti parkovacích míst na vlastním pozemku žalobce, ačkoli dle žalobce navržený záměr (stavební úprava, resp. změna stavby spojená se změnou užívání) vyžaduje méně parkovacích míst oproti stávajícímu objektu, pro který má povoleno parkování na veřejných parkovacích plochách městyse Karlštejn, a nenavýšuje se tak potřeba parkovací kapacity. Nelze přehlédnout, že územní plán stanoví podmínku zajištění parkování na vlastním pozemku pro všechny záměry v ploše SM. 1 spadající pod dominantní a přijatelné využití (viz též popis regulativů v závazném stanovisku orgánu územního plánování). Žalovaný neuvedl, zda požadavek zajištění parkování na vlastním pozemku platí i pro stávající způsob užívání stavby, a případně z jakého důvodu je třeba trvat na zajištění nových parkovacích míst na vlastním pozemku i v případě, že změna účelu stavby dle příslušné technické normy nezvyšuje, ale naopak snižuje požadavky na počet parkovacích míst.
20. Žalovaný též v potvrzujícím stanovisku nereagoval na námitku žalobce, že má nově zajištěno šest parkovacích míst v docházkové vzdálenosti na pronajatém pozemku p. č. XE. Tuto argumentaci zcela pominul. Žalovaný měl vyložit, co je v kontextu územního plánu míněno vlastním pozemkem a z jakého důvodu nelze považovat tento způsob zajištění parkování za souladný s územním plánem. Žalovaný neozřejmil úvahy, jimiž byl veden při výkladu územního plánu a regulativu pro plochu SM. 1 (např. zda vzal v úvahu smysl a účel podmínky pro ubytovací zařízení v kontextu regulativů dané plochy a územního plánu jako celku a zda bylo možné vzít při výkladu v úvahu specifické poměry v území, správní praxi či § 5 odst. 2 vyhlášky 268/2009 Sb., na které poukazoval žalobce v odvolání). Žalovaný aproboval posouzení orgánu územního plánování, podle něhož záměr není souladný s cíli územního plánování, neboť navrhované parkovací plochy na parkovišti ve vlastnictví městyse Karlštejn nejsou v docházkové vzdálenosti, aniž se i v tomto kontextu vyjádřil k zajištěnému parkování na pozemku p. č. XE.
21. Z potvrzujícího stanoviska tak není zřejmé, na základě jaké úvahy žalovaný považoval uvedené odvolací námitky žalobce za liché, mylné či vyvrácené. Odpovědi na odvolací námitky nelze nalézt ani v závazném stanovisku orgánu územního plánování či napadeném rozhodnutí.
22. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že potvrzení závazného stanoviska žalovaným je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že obsah závazného stanoviska je v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku touto vadou též napadené rozhodnutí. Bylo na žalovaném, aby si vyžádal doplnění potvrzujícího stanoviska tak, aby se s odvolacími námitkami žalobce přezkoumatelným způsobem vypořádalo. V dalším řízení proto bude na žalovaném, aby si obstaral nové potvrzení nebo změnu závazného stanoviska orgánu územního plánování (případně jeho doplnění), ve kterém se žalovaný řádným způsobem vypořádá se všemi námitkami žalobce, a na základě toho posoudí přípustnost navrhovaného záměru.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným závazným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud připomíná, že zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně je věcí úvahy soudu a leží mimo dispoziční sféru účastníků řízení. Není procesním právem žalobce domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007 č. j. 1 As 60/2006-106, č. 1456/2008 Sb. NSS). Soud v projednávané věci neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť popsané vady se týkaly odvolacího řízení a žalovaný je může v dalším řízení napravit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
24. Soud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz správním spisem, neboť jej soud měl k dispozici a jeho obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za zastoupení náleží zástupci odměna za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů za dva uvedené úkony právní služby ve výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy celkem 600 Kč. Žalobci tak náleží na náhradě nákladů řízení částka 9 800 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu